KIYAMET
v.28 7 Aralık 2011

Vegan Anarşist Osman Evcan'dan Mektup var!

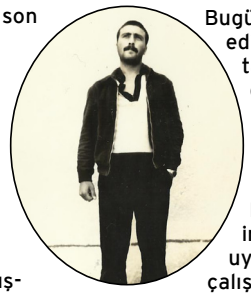
Sevgili Dostlar,

Sağlıklı, mutlu, güzel, özgür yaşamlar dileyerek başlamak istiyorum mektubuma.

Bu mektubumu kaleme almış olmamın nedeni, başlatılan ve yaygınlık arz eden vegan yemek kampanyası ile birlikte, bir bölüm basın muhabiri arkadaşların neden cezaevine düşmüş olmamla ilgili sorularına bilgilendirici yanıtlar istemiş olmaları nedeniyledir. Elbette kampanyaya destek veren duyarlı dostların, basın muhabiri arkadaşların, desteklerini sunmuş olduklarını insanın kim olduğunu, geçmiş durumunu, bugünkü durumunu, cezaevine neden düşmüş olduğunu öğrenme istemleri onların en doğal haklarıdır. Ben bu konuyla ilgili kısa ve öz bir bilgilendirme yapmış olmaya çalışacağım.

1992 yılında tutuklandık, yasadışı örgüt üyeliği ve TCK'nın 146/1. maddesinden yargılandık, müebbet hapis cezası almış oldum. Müebbet hapis cezası almamıza neden olan suç; örgüt üyesi olan bir kişinin örgütün disiplinine uymaması nedeniyle yine örgütün merkezi kararı ile öldürülmesi eylemiydi.

Öncelikle, yapılan bu eylemi kişi olarak onamıyorum. O içinde bulunmuş olduğum mevcut koşullarda böyle bir eyleme bulaşmış oldum. Bu yapılan eylemi cinayet olarak değerlendiriyorum. Hayvanlar da dahil olmak üzere insanların yaşamlarına son verilmesi insanlık suçudur. Dolayısıyla yaşamını yitiren kişinin öldürülmesinin vicdani rahatsızlığını hep duyumsamış oldum ve bu işlenen insanlık suçu nedeniyle pişmanlık duymuş oldum. Cezaevine girdikten sonra örgütten ayrıldım, bağımsız, özgür bir birey olarak yaşamımı sürdürmüş oldum. Geçmişimdeki şiddet ve otoriter yaşama kültürünün vermiş olduğu alışkanlıklardan, davranış biçimlerinden, fikirlerden arınma çabası içerisinde bulundum. Kafamdaki, bir çok yanıtı gereken soruları çözümleyebilmek amacıyla zamanımı değişik içeriklerde kitap okuyarak değerlendirmeye çalıştım.

Yaşadığım düşünsel gelişim boyunca şiddet karşıtlığı içeren, insancıl, özgürlükçü düşünceleri benimsemiş oldum. Hiçbir iktidarsal, devletçi örgütlenmelerin insanlara özgürlük, eşitlik, refah, mutluluk getirmeyeceği bilincine ulaştım. İktidarlaşmanın, devletleşmenin insanları köleleştiren, sömüren, tek-tipleştiren, tahakküm altına alan, itaate zorlayan şiddet-sömürü üreten, baskıcı kurumlar olduğu ANARŞİST DÜŞÜNCE ve GÖRÜŞLERE varmış oldum. Bu bilinç giderek gelişip pekişmiş oldu. Daha sonraki yaşamsal sürecimde, ekolojik anarşist düşüncelere yönelmiş oldum. Kapitalizmin sanayi-teknolojik kültürünün ekolojik yaşamın dengesini bozmuş olduğu, yıkıma uğratmış olduğu, gezegenimizi kirlettiği, zehirlediği, toplumu hastalıklı kılan bir duruma getirdiğini algılayarak sanayi-teknoloji kültüründen arınma ve doğayla iç içe uyumlu bir yaşamın oluşturulması düşüncesi oluşuverdi. Sanayi-teknoloji-üretim-tüketim kültüründen ne kadar çok arınabiliyorsak, insanlar, hayvanlar, gezegenimiz bir o kadar sağlıklı, temiz, mutlu yaşayabileceklerdir.

Küresel ısınma, iklim değişikliği gibi olguların sanayi-teknoloji-üretim-tüketim kültürünün bir sonucu olarak ortaya çıktığı bilinen bir durum olarak somutlaşmıştır. Son 8 yıllık zaman süreci içerisinde ise vegan bir yaşam kültürü eklenivermiş oldu ekolojik anarşist düşüncelerime. İnsanın yaşamında düşüncelerinde eksik kalan bir şeyler oluyor. Fakat, bu zaman içerisinde tamamlanmış oluyor. Kuramsal bilinç oluştukça yaşamsal bilinç de oluşuveriyor. Vegan beslenme, yaşama kültürüne yönelmemde, hayvanlara yönelik sömürü, zulüm, şiddete uygulanmasının ve yaşama haklarının yok edilmesinin üzerimde bırakmış olduğu olumsuz etkilenimdi. İnsan türüne uygulanan şiddet, sömürü, yok etme ediminin kaynağı ile hayvanlara yönelik şiddet, sömürü ve yok etme edimi amaçsal olarak aynıydı. Birinden kurtulmamız insan türünü ve hayvanları özgürleştirmeyecektir. Bu nedenle her iki türe yönelik şiddet, sömürü, öldürme edimini ortadan kaldırabildiğimiz oranda insanlar, hayvanlar, gezegenimiz özgürleşmiş ve eşit bir yaşama kavuşmuş olacaktır. Bu felsefi bakış içerisinde, vegan beslenme ve yaşama kültürü ekolojik anarşist düşüncelerime eklenivermiş oldu. Yaşamsal durumuma ilişkin ve cezaevine neden düşmüş olduğuma ilişkin kısa-öz bir açıklama yapmaya çalışmış oldum. Geçmişteki fikir-düşün-yaşam kültürüm ile bugünkü bulunduğum fikir-düşün-yaşam kültürüm birbirinden çok farklı niteliksel olgulardır.

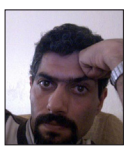
Bugün cezaevinde yaşamakta olduğum sorunlarımın ve ihlal edilen insani haklarımın hiçbir politik içeriği bulunmamaktadır. Temel insani haklar kapsamındadır. Bir tutsağın geçmişte veya zamanımızda işlemiş olduğu suçları ne olursa olsun temel insani hakları ihlal edilmemelidir. Tutsaklara eziyet, baskı uygulanmamalıdır. Bu uygulamalar insanlık suçudur, keyfi tutumlardır. Bu insan hakları ihlalleri meşru değildir, hoş görülemez. Ben kamuoyunun desteklerini talep ederken, bu ihlal edilen insani hakların korunması, tutsaklara eziyet, baskı vb. uygulamalara karşı daha duyarlı olunmasını ifade etmeye çalışmış oldum. Söz konusu bu baskılar bana veyahut bir başkasına, veya pek çok tutsağa da uygulanabilir. Bu anlamıyla da, insani açıdan daha duyarlı bir destek sunabilmelidir kamuoyumuz. Desteğin sunulup sunulmamasında uygulamaların niteliğinin belirleyici olabilmesinin gerekli olduğunu düşünmekteyim. İnsan hakları ihlalleri mevcutsa destek sunulabilmelidir.

Sevgili dostlar, kendimce durumumu açıklayıcı bilgi sunmaya çalışmış oldum. Kısa-öz de olsa yeterli olduğunu düşünmekteyim. Tabi ki, 19 yıllık hapislik yaşamımda çok kısa bir öykü olmuş oldu. Anlatılması gereken sayısız pek çok olgular, olaylar, durumlar mevcuttur tabi ki. Tüm bu yaşanılanları nasıl anlatabilirim, nasıl anlatmaya çalışsam diye sürekli bir iç itki söz konusudur. Umarım zamanla bu sorumluluğumu da yerine getirmiş olurum.

Desteklerini esirgemeyen tüm sevgili dostlarıma sevgilerimi, teşekkürlerimi iletmekteyim bir kez daha.

Sağlıcakla, dostlukla...
16 Kasım 2011

İnan Suver'den açlık grevindeki Evcan'a destek!

İnan Suver'den açlık grevindeki Evcan'a destek!: İnan'ın, Kırıkkale F-Tipi Kapalı Cezaevi'nde tutsak bulunan ve vegan olduğu halde verilen yemeklerde bu özenin gösterilmemesini açlık greviyle protesto eden Osman Evcan'a 29 Kasım'dan itibaren destek amaçlı açlık grevine başladığı öğrenildi. Açlık grevinin süresi konusunda bilgi alınamadı. Bilindiği kadarıyla Evcan'da benzer şekilde İnan'a destek eyleminde bulunmuştu.

Şili'de Mapuçeler yaşam hakları için direndi

Şili'nin yerli halkı Mapuçelerin, topraklarına yapılması planlanan havaalanına karşı düzenledikleri eyleme polis saldırdı Neoliberalizm, insanların yaşam alanlarına dünyanın dört bir yanında saldırıyor. Şili'nin başkenti Santiago'nun güneyinde yapılması planlanan havaalanının yaşam alanlarını yok edeceğini söyleyen Mapuçe yerlileri, eylemdeydi. Topraklarına ve yaşam alanlarına sahip çıkan Mapuçelilerin yaptığı yürüyüşe polis saldırdı. Gaz bombalı ve coplu saldırılara yerlilerin karşılık verdi ve Santiago otoyolunu kapattı. Çatışma saatlerce sürdü. Çatışmalarda iki polis yaralandı.

Almanya'ya giden nükleer atık trenini durdurmak için çatışmalar

Fransa'daki nükleer atıkları Almanya'ya taşıyan treni durdurmak tren raylarını sabote eden ve bir polis aracını yakan eylemcilere karşı polisler göz yaşartıcı gaz kullandı ve sert müdahale etti. Müdahalenin ardından polisle göstericiler arasında şiddetli çatışmalar yaşandı. Fransız devleti Fukuşima felaketinden ve korkunç etkilerinden sonra bile nükleer çalışmalarını durdurmayı reddediyor.

Askerlik Yeri Gelince Suçu Üstlenmektir

Filiz Gazi

Zamanında Başbakan söylemişti: **"Askerlik yan gelip yatma yeri değildir"** diye. Bu ne demektir? Üşüyeceksiniz, yeri geldi aç kalacaksınız, öleceksiniz, öldüreceksiniz yani bu görevin hakkını verebilmek için cefasını ses çıkarmadan çekeceksiniz. Adı "Vatan Borcu"dur şunun şurasında. Borcun nasıl ve hangi koşullarda ödeneceği, mensup olduğunuz sınıfsal özelliğe, hısımlarınızın devletle değişen münasebetlerine göre değişir. Bu başka. Ayni ödemeye dahil olan hizmetleri üç beş şeyle sınırlamamayı da uzun zaman önce öğrenmiştik. Diskoda gördüğü kötü muamele sonucu hayatını kaybeden Oğuz Kantar'ın borcunu nasıl ödediğini az buçuk herkes biliyor.

"Hayata Dönüş Operasyonu"nda yaşananlar, "Olay Yeri Tutanağı"nda operasyonun yapılma nedenine dair yazılanları mesnetsiz bırakacak kadar canice olmasından dolayı olacak ki tutanakta adı geçen şahısların ortadan kaybolmasına karar verildi. Jandarma, tutanakta adı geçen beş askerden üçünün kendi personeli olmadığını bildirdi. Oysa jandarma altı yıl önce Eyüp'te görülen aynı davada aynı tutanaktaki sicil numaralarının beş yüzbaşıya ait olduğunu bildirmişti. 27 Eylül 2011'de ise "Sicil numaralarından ikisinin, Başçavuş Macit Sarıkaya ve Kıdemli Başçavuş Suat Aykan'a ait olduğu belirtilirken, diğer üç numaraya ilişkin, "Bu numaralara sahip muvazzaf ya da emekli personel bulunmadığı tespit edilmiştir" denildi. (1)

Bundan altı yıl önce 27 Ekim 2005 tarihinde Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen davada adı geçen isimler ise hepsi yüzbaşı olmakla birlikte şöyleydi: Zeki Bingöl, Ömer Arık, Hüseyin Pir, Ahmet Koçyiğit ve Ahmet Eş. Bu isimlerden geriye kalan tek kişi Zeki Bingöl olmuş ve onunla birlikte yargı süreci devam edecek olan 39 asker.

Yazının hedefine çelişik duracak ama emekli Yüzbaşı Zeki Bingöl'ün yorumuna katılmamam mümkün değil: "Benim dışımda dört bölük komutanının ismi vardı. Niye saklıyorlar ki? Yasal bir görev değil miydi? 39 erin ismini veriyorsun, ayıptır!"

39 askerin ismi önemli. Nihayetinde, bu suçun tartısı yok ama Bingöl'ün dediği gibi yasal bir görev değil miydi bu? İnsanların topluca yakılması, tatbikat sırasında kazara mı gerçeklemişti? 39 asker, görev esnasındaki dikkatsizlikten dolayı mı suçun tamamını üstlenmeliydi? Emri veren ve emri yerine getirenler arasındaki suç paylaşımında marj olarak askerin varlığı mı konulmuştu?

Meğer vatan borcu, devlet ricalinin elinden suçu almakla da ödeniyormuş. Haberimiz var da yokmuş. Gün saymakla da iş bitmiyormuş. Şimdi ne olacak? Hoş yıllar sürecek, belki de o gün hiç gelmeyecek ama o gün geldiğinde bu askerler üstlerinin niçin ceza almadığını sormayacaklar mı? Sormayacaklar elbet. Vatan borcu deyip, suçu "kıvançla" kabul edecekler. Kim bilir...

Malumunuz, yargı ile ordu arasına kara kediler gireli çok oldu. "Yargım, sen büyüksün senden büyük ordu var" denilen günler geçmişte kaldı ama meğerse ittifak lazım gelince ihtilafa düşmemek gerektiğini ne güzel bilirlermiş.

(1) www.goo.gl/0jJli

Komünün Savunması

Bazı şeyler yer edinmiştir, düşüncelere duygulara ilişkilere öğretilere odana...O şeyler; devlet, yönetme fikri, bencillik, mülkiyetçilik, cinsiyetçilik ataerkillik ... uygarlık. O şeylerin ordan sökülüp atılması gerekir özgürlüğün için Ve yerine ne koymalıyım diye bir endişe taşımaya başlarsan bu seni özgürlüğünden dahada uzaklaştırır, dahada yabancılaşırsın. örneğin meclisi havaya uçurduk, yerine başka bişey mi dikmeye çalışacaz hayır bu tamemen uygarlık çatışması olurdu. molozların arasından otlar bitecek... (sayfa 13)

Tiksindiğin muzdarip olduğun, istemediğin, kabul etmediğin, hoşuna gitmeyen, yapmak istemediğin, "şey"leri yapmanın, bulunmak istemediğin yerde bulunmanın, yemek istemediğin yemeği yemenin, yaşamak istemediğin hayatı yaşamanın iki nedeni olabilir ya başına silah dayamışlardır ya bağımlısısındır. (Sayfa 29)

"-Bu nehir boşa akıyor bunu değerlendirmek gerek, baraj yapmak gerek" diyenleri o nehrin boşa akıp akmadığını göstermek lazım onları nehre atarak. (sayfa 30)

Kafeste kuş besleyen herkes o kuşu sevdiğini söyleyecektir ve sonra anlatacaktır nasıl sevdiğini; en kaliteli yem alıyorum, periyodik bakımını yapıyorum, vs. ve sonra anlatmaya devam edecektir kuşun özelliklerini ırkını cinsiyetini kaç paraya aldığını ya da yuvasından onu nasıl çaldığını... işte uygar ve onun sevgisi

İnsan emir aldığı gün ölmeye başlar, ve emir vererek öldürmeye devam eder, mezara girdiğinde ise ölecek bir tarafı kalmamıştır artık.

10 kasım üzerine: bir siren çaldığında ancak zombiler esas duruşa geçer

partnerlerinle toplan
devletten kendini çıkar
devletle çarpış
devleti böl

eğer bu geminin batması gerekiyor ise bunu yapmalıyız; içinde bizler olsak dahi.

doğa seni eşsizleştirir kendin olursun uygarlık seni tornada icat eder diğerinden farkın parmak izin olur sadece
(ama bu gidişatla o farkta kalkacak)

Ukrayna, Dnepropetrovsk'ta bir Anti-Faşist öldürüldü!

8 Kasım 2001'de 17 yaşında bir antifaşist, Mikhail Norokha, Ukrayna'nın Dnepropetrovsk kentinde katledildi. Mikhail, 16. kattaki evinde düşme sebebiyle çok yerinde kırık ve iç kanamadan dolayı öldüğü tespit edildi. Her ne kadar sırt üstü düşmüş olsa da, burnu kırık ve yüzünde çizikler vardı. Ayrıca elbisesinde biber gazı ve ceketinde yırtıkların olması bunun bir intihar olmadığının kanıtıdır. Mikail'in üzerinde cep telefonu, parası ve evrakları duruyordu. Katiller ondan hiçbir şey almamıştı.

Mikail geçmişte bir çok kez Naziler tarafından saldırıya uğramıştı. Geçtiğimiz bir kaç yıl içerisinde iki kez bıçaklanmıştı. Bununla birlikte, kimseden korkmuyordu ve düşünceleri için her zaman dim dik duruyordu. Sık sık futbol stadyumu civarlarında sorunlar yaşıyordu.

Mikail bir papazın yardımcısı olarak çalışırdı. Polis şu an olayı inceliyor. Katillere dair her hangi bir delil yok ama Dnepropetrovsk anti-faşistleri bu trajedinin Naziler'den kaynaklandığına eminler. Bizler olayı aydınlatmak ve bu cinayeti işleyenleri cezalandırmak için elimizden geleni yapıyoruz.

Huzur içinde yat, kardeşim...

Dneproppetrovsk anti-faşistleri
www.avtonom.org/abc

Şili'de Çatışmalar

Parasız ve nitelikli eğitim için altı aydan fazla bir süredir mücadele eden Şilili öğrenciler yine sokağa çıktı. Öğrenciler, gaz bombası ve panzerle saldıran polislerle çatıştı. Parasız ve nitelikli eğitim için mücadele eden Şilili öğrenciler, Mayıs ayında başlattıkları eylem dalgası nedeniyle bir kez daha sokağa çıktı. Eyleme saldıran polis ve öğrenciler arasında çatışma çıktı. Çatışmanın ardından 20 öğrencinin gözaltına alındığı bildirildi.

Panzerlerden öğrencilerin üstüne su sıkan ve öğrencileri gaz bombası yağmuruna tutan polislere karşı öğrenciler, şişe ve taşlarla karşılık verdi. Yol kenarındaki çöp kutularını ve lüks arabaları ateşe veren öğrenciler, banka ve bazı alışveriş merkezlerinin camlarını kırdı. Altı aydır eğitim mücadelesi veren öğrenciler, özellikle kamu okullarına daha fazla fon ayrılması ve eğitimin tamamen ücretsiz hale getirilmesi için mücadele ediyor. Şili hükümeti sözcüsü Andres Chawick, eylemlerin gereksiz olduğunu iddia etti ve eylemcilere sabrederek yapacakları yenilikleri görmelerini beklemelerini söyledi.

Öte yandan Şili'de altı aydır devam eden öğrenci eylemleri diğer Latim Amerika ülkelerine de ilham kaynağı oldu. Latin Amerika ülkeleri Kolombiya ve Arjantin'de de öğrenciler sokağa çıktı ve parasız, nitelikli eğitim için eylem gerçekleştirdi. Kolombiya'da sokağa çıkan binlerce öğrenci, yürüyüş gerçekleştirdi. Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te de sokağa çıkan binler, **"Öğrenci mücadelesi, Latim Amerika üzerinde geziyor"** yazılı pankart ardından yürüyüş gerçekleştirdi.

Tokat'ta Kürt işçiler iki gündür ırkçı saldırı altında

AKP hükümetinin "vatandaş hassasiyeti" olarak değerlendirdiği ve teşvik ettiği ırkçı saldırılar bu kez Tokat'ta Kürtleri hedef aldı. Kentten çıkamayan inşaat işçileri iki gündür 200 kişilik ırkçı grubun saldırısına maruz kalıyor. Saldırıya ilişkin veren işçilerden Ferhat Tuğran, dün şantiyelerinin duvarına, "Burası Türk'tür Türk kalacak" yazısının yazıldığını, bunun üzerine şantiye şefinin yazıyı sildirdiğini belirterek, "Bundan sonra buraya yaklaşık 100 kişilik grup geldi ve 'bu yazıyı niye sildiniz. Burada Kürtleri istemiyoruz, burada çalışmayacaksınız' dedi. Ardından ise bize saldırdılar. Hafif yaralanma oldu. Daha sonra ateş yaktılar, sağa sola silahlarla ateş ettiler" dedi.

Tuğran, gece geç saatlere kadar nöbet tuttuklarını, kendilerine saldıranların sabah saatlerinde yeniden geldiğini belirterek, "Şu anda karşımızda duruyorlar. 'Buradan sağ çıkmayacaksınız' diye bağırıyorlar. Bizi burada linç etmek istiyorlar. Polis geldi bizi ablukaya aldı. Burada can güvenliğimiz yok" şeklinde konuştu.

Atina'da bir süpermarket yağmalandı

Exarcheia'da bir süpermarket zinciri 26/11/2011 Cumartesi günü yağmalandı. Bir grup, markete gelip alışveriş arabalarına yiyecek ve diğer şeyleri doldurarak halka açık bir pazarda yoldan geçen insanlara dağıttılar. Eylem sırasında bildiriler dağıtıldı. Bildirilerde "Onların zenginliği bizim kanımız" ve **"Heryerde Sermayeye El Koy"** yazıyordu.

Diyarbakır'da polis kurşunuyla ölüm!

Diyarbakır'ın Bağlar ilçesinde düzenlenen gösteriler sırasında polisin ateş açması sonucunda Murat Eliboz adlı bir genç sırtından vurularak öldürüldü. Eliboz'un gerçek mermilerle ateş açılması sonucu öldürüldü bildirildi.

Dicle Haber Ajansı'nın (DİHA) haberine göre Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nde okuyan ve deprem sonrası memleketi Diyarbakır'ın Çınar İlçesi'ne gelen 21 yaşındaki Murat Eliboz adlı öğrenci, bugün Diyarbakır'da katıldığı BDP'nin **"Buradayım. İrademe sahip çıkıyorum"** mitinginde polis kurşununun hedefi oldu. Miting sonrası Bağlar İlçesi'ne doğru yürüyüşe geçen ve Eliboz'un da içinde yer aldığı kitleye polis sert müdahalede bulundu.

Gaz bombası ve gerçek merminin kullanıldığı belirtilen müdahale esnasında polisin açtığı ateş sonucu Murat Eliboz sırtından vuruldu. Ağır yaralanan Eliboz, kaldırıldığı hastanede tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Diyarbakır Devlet Hastanesi morgunda otopsisi yapılan Eliboz'un gerçek mermiyle sırtından vurulduğu kaydedildi.

İsveç'te iş makinesi kundaklandı, İngiltere'de İppos sirki tahrip edildi

İŞ MAKİNESİ YAKILIP YOK EDİLDİ

"İki litre benzin alıp, Örebro'daki doğal yaşam alanlarını katleden bir iş makinesine son verdik. Nerikes Allehanda gazetesine göre tamamen kullanılamaz duruma gelmiş. Siz açgözlü insanlar.. Çoğu zaman size, yaptıklarınıza inanamıyoruz. Gidin cennetten hazine toplayın, topraklarımızdan çalmayı bırakın. **Tekrar saldıracağız. Geri çekilin yoksa işimiz gücümüz sizi işinizden etmek olacak. İki geyik ve bir tilki.**" **(21 Kasım İsveç)**

İPPOS SİRKİ TAHRİP EDİLDİ

"Zippos sirki Londra Richmond'da gösteriler yaparken, bir sabah mekanlarına uğramaya karar verdik. Oradakilerin kim olduğunu herkes bilsin diye sprey boyayla çadırlara, araçlara, heryere "Hayvan İstismarcıları" yazıldı. Tüm sirk araçlarının egzoz boruları tıkandı. Bazı araçların kilitleri kullanılmaz hale getirildi. Ve büyük araçlara kırmızı boya döküldü. Zippos çalışanları, bu mesajları anlasanız iyi edersiniz. **Şovlarınızda hayvanları kullanmaktan vazgeçin; yoksa eylemler devam edecek. ALF.**"
(22 Kasım İngiltere)

ABD'de Kürk Çiftliği Baskını, İsveç'te Kürk Paltolar Tahrip Edildi

ABD: "24 Eylül akşamı, Oregon Astoria civarında Savola yolunda bir vizon çiftliğine gittik. Kafeslere ulaşmak için, çitleri kesip içeri girdik. Kapitalizm, temas kurduğu tüm hayatlar için ölümcüldür. Ne reformlar, bahaneler aldatmalar, ne de yaşamları ekonomik bir kaynak olarak gören kültürler bizi bağlamaz. Bu soğuk sonbahar akşamlarında, ellerimizi, sizden çalıp ateşe attığımız hayvan üretim raporları ve dökümanlarıyla ısıtıyoruz. Ve, halen aramızda çitlerin üzerinden atlayıp tehlikeye atılabilecek kişilerin olduğunu bilmenin memnuniyetini yaşıyoruz.

Yaşamların değil, kanunun ve ticaretin sempatizanı olanlar, çevrenize şöyle bir bakın: restoranlar, mağazalar alev alıyor; camlar kırılıyor, lastikler patlatılıyor, güvenlik masrafları sürekli artıyor. Artık, başka iş seçenekleri düşünmenizin vakti geldi. Bu eylem, tüm radikal eylemcilere; şirketleri yağmalayan, kundaklayan, polisleri molotoflayan kısacası kendi toplumlarında kapitalizmin ölüm girdabına karşı savaşan herkese adanmıştır. Sizlerin çabaları bize ilham veriyor. Medya raporlarına göre 24 Eylül cumartesi geç saatlerde, Oregon Astoria'daki Western Star Kürk Çiftliğindeki kafeslerden yaklaşık 300 vizon serbest bırakıldı. **Daha az laf, daha çok eylem. The Gordon Shumway Brigade**"

İsveç: "Bu yıl Stockholm Örebro civarındaki mağazalarda ve sokaklarda yaklaşık 18 kürk paltoyu spreyle boyayarak tahrip ettim. Daha sonra farkettim ki, boyadığım kürklerden biri, İsveçli ünlü blogcu PAOW – Pauline Daniellsson'ınmış. İşte, al sana PAOW. Kürkünün fotoğrafı yukarda.Kendisi bu aralar hayvan istismarına verdiği destekten ötürü birçok insandan tepki görüyor. **Dikkatli olun katiller...Sizin için geliyoruz...Her yönden...**"

www.hayvanozgurluguhareketi.wordpress.com

İLKELERİM

Un saint nous est né, Philippe Oriol'ün düzenlemesi. **L'équipement de la pensée,** Paris, 1992**; Çeviri:** Mitch Abor.
Bu metin hapisteyken **Ravachol** tarafından polise yazdırılmıştır. Metni Paris Polis Arşivlerinde bulan tarihçi **Jean Maitron** tarafından **1964**'te ilk kez yayınlanmıştır.

Ravachol 1892
Çeviri: AnarşistBakış

Yukarıda adı geçen şahıs, karnını doyurduktan sonra bize şöyle dedi:

"Beyler, neredeyse olursam olayım propaganda yapmak benim alışkanlığımdır. Anarşizmin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Bu soruya **"Hayır"** cevabı verdik.

"Bu beni şaşırtmadı" diye yanıt verdi. **"Sizler gibi ekmeğini kazanmak için çalışmak zorunda olan işçi sınıfı üyelerinin kendilerine verilen broşürleri okuyamaya ayıracak zamanı yok. Bu sizin için de geçerli.**

Anarşi mülkiyetin yok edilmesi demektir.

Hâlihazırda faydasız birçok şey var, keza pek çok meslek de; örneğin muhasebecilik. Anarşiyle birlikte paraya, muhasebe defteri tutmaya ve bundan kaynaklanan diğer istihdam biçimlerine artık gerek olmayacak.

Eziyet çeken çok sayıda yurttaş varken, diğerleri zenginlik içinde, bolluk içinde yüzüyorlar. Bu durum devam edemez; zenginlerin elindeki fazladan hepimiz faydalanmalıyız; hatta dahası, aynen onlar gibi ihtiyacımız olanları elde etmeliyiz. Mevcut toplumda bu amaca ulaşmak mümkün değil. Hiçbir şey, hatta gelir üzerinden alınacak bir vergi bile işlerin dış görünümünü değiştiremez; buna karşın, işçilerin büyük bir kısmı bu şekilde davranırsak gidişatın iyileşeceğini düşünüyor. Böyle düşünülmesi bir hatadır. Eğer ev sahibine vergi koyarsak, aldığı kirayı yükseltecek, bu yolla kendisine yüklenen yeni vergileri başkalarının ödemesini sağlayacaktır. Her halükârda, hiçbir yasa ev sahiplerine dokunamaz, çünkü efendisi oldukları mallarıyla istediklerini yapmaktan alıkoyamayız onları. Peki, öyleyse ne yapmak gerek? Mülkiyetin kökünü kazımalı, bunu yaparak da her şeyi sahiplenenlerin de kökünü kazımalı. Eğer bu gerçekleşirse, mevcut rejime geri dönmeye zorlayacak herhangi bir birikim fikrini engellemek için parayı da ortadan kaldırmalıyız.

Para, tüm uyuşmazlıkların, tüm nefretlerin ve tüm hırsların nedenidir; kısacası, mülkiyetin yaratıcısıdır. Aslında bu madenin az bulunmasından kaynaklanan, üzerinde anlaşılmış bir fiyattan başka bir değeri yoktur. Eğer yaşamamız için gerekli olan şeyler karşılığında bir şeyler vermek zorunda olmazsak, altın değerini kaybeder ve hiç kimse onun peşinden koşmaz. Ne de bazıları kendilerini zenginleştirebilirler, çünkü biriktirecekleri hiçbir şey onların diğerlerinden daha iyi bir yaşam sürmelerine hizmet etmez. O zaman artık yasalara, efendilere de gerek olmaz.

Dinlere gelirsek, yok edilmeleri gerekecek, çünkü dinin ahlaki etkilerinin hiçbir varlık sebebi kalmayacak. Ölümle birlikte her şey sona erdiği için var olmayan bir Tanrı'ya inanma saçmalığına yer olmayacak. Dolayısıyla, yaşama sıkı sarılmalıyız, ancak yaşam dediğimde kendisi açlıktan ölürken patronların yağ bağlamaları için bütün gün kölelik yapmayı değil, kendi refahının yaratıcısı olmayı kastediyorum.

Efendilere, bizim emeğimiz sayesinde tembellik yapan o insanlara gerek yok; herkes kendisini toplum için faydalı kılmalı, yani kendi yetenek ve yatkınlığına göre çalışmalı. Bu yolla, birisi fırıncı, diğeri öğretmen vs. olacaktır. Bu ilke takip edilirse çalışma azalacak ve her birimizin günde bir ya da iki saat çalışması gerekecektir. Bir şeylerle meşgul olmadan duramayan insan kendisini çalışarak oyalayacaktır. Miskin aylaklar olmayacak; eğer olursa bile bunların sayısı o kadar az olacaktır ki onları kendi hâllerine bırakabilecek ve şikâyet etmeksizin başkalarının çalışmasından faydalanmalarına izin verebileceğiz.

Yasalar olmadığında evlilik de ortadan kalkacak. Beğenimize göre birleşeceğiz ve aile, anne ile babanın çocuklarına duydukları sevgi temelinde kurulacak. Örneğin, eğer bir kadın eşi olarak seçtiği erkeği artık sevmiyorsa, ondan ayrılabilecek ve yeni bir birlik oluşturabilecek. Kısacası, sevdiklerimizle birlikte yaşamakta tamamen özgür olacağız. Bahsettiğim olayda eğer çocuklar varsa, onları toplum büyütecek, yani çocukları sevenler onların bakımını üstlenecek.

Bu özgür birlik sayesinde artık fahişelik olmayacak. Gizli hastalıklar olmayacak, çünkü bunlar karşı cinslerin birlikteliğinin suiistimal edilmesinden kaynaklanırlar; kadınların boyun eğmeye zorlandığı bir suiistimal, çünkü toplumun mevcut koşulları onları, yaşamak için bir iş olarak bunu yapmaya zorunlu bırakmaktadır. Ne bedelle kazanılırsa kazanılsın yaşamak için para gerekmiyor mu?

Bu kadar kısıtlı bir zamanda tüm ayrıntılarıyla açıklayamayacağım ilkelerim sonucunda artık ordunun hiçbir varlık sebebi olmayacaktır, çünkü ayrı uluslar olmayacak; özel mülkiyet yok edilecek ve tüm uluslar tek bir ulus hâline gelecek, Evren olacaklar.

Artık savaş, uyuşmazlıklar, kıskançlık, hırsızlık, cinayet, mahkeme sistemi, polis, yönetim olmayacak.

Anarşistler önerdikleri yapının ayrıntılarına henüz girmiş değiller, sadece kilometre taşlarını yerleştirilmiş durumdalar. Günümüzde anarşistler mevcut gidişatı çökertmeye yetecek sayıya ulaştılar; bu henüz olmadıysa bunun nedeni takipçilerimizin eğitimini tamamlamak, projelerinin gerçekleştirilmesinde onlara yardımcı olacak enerji ve kararlığı uyandırmak zorunda olmamızdır. Tek gereken birisinin önlerine geçmesi, onları dürtüklemesidir, ardından devrim gerçekleşecek.

Evleri havaya uçuran kişinin amacı, toplumsal konumları ya da eylemleriyle anarşiye zararı dokunan herkesi yok etmektir. Polisten korkmadan, dolayısıyla da canımızdan olma korkusu olmadan bu kişilere açıkça saldırmamıza izin verilmiş olsaydı, bu kişilerle birlikte onların hizmetini gören ezilen sınıflardan insanları da öldürebilecek patlayıcı maddelerle evlerini yıkmaya kalkışmamız da gerekmeyecekti."

Kaynak: "My Principles", Ravachol.

John Zerzan

Evin Yolunu Bulmak

Mumlar titreşiyor. Modernite, sadece başarısız olmadı; gezegenimizdeki yaşamı sürdürmemiz için bir tehdit haline de geldi. Gerçek umut, modernitenin son aşaması olan tamamen teknikleştirilmiş var oluşuyla karşılaştığımız gibi solacak. İlerlemeye itikat kalmadı ve kişi şimdi paramparça olmakta ve siber uzaya dağılmaktadır.

Czeslaw Milosz, **"tarihsel analoji olmadığına göre kendi sabitliğindeki dikkate değer"** olan dik düşüşün hakim olan mantığından bahseder.(1) Gittikçe artan sayıdaki kitaplar, bize sadece moderniteyi tamamen saran krizin, modernitenin çatısından hiçbir şekilde ayıramayacağımız "cevapları" sağladığını söyler. Post-modernizm, temsilsiz varoluşun ve diğerlerine ulaşmanın olasılığına, nitelik olarak farklı bir varoluş biçimine karşı itiraz ederek kendi kurumsal fikri olarak "yokluğu" kullanmaya çalıştı. Postmodern düşünürler, hayal etmeye veya ıstırabımızın daha olası temelinin doğruluğunu kabul etmeye cüret etmezler: küresel ve üniter ölçek üzerindeki kitle toplumunun hedefi ve neticesi olarak insanın yabancılaşması veya "yokluğu".

Bunun dışındaki yaşama herhangi bir dönüş, sonsuza kadar bizlere yakın kalmak zorundadır. Bu yasak, uygarlığın süren varlığının hakiki koşulu olmasına rağmen, böylesi hemen hemen benzer bir hükümdür.

Bunun tamamının özündeki hiçliğe (diğer şeyler arasında) tüketim hitap eder. Modernitenin doymak bilmez açlığı yerleşiktir; iskambil kâğıtlarının yeniden karıştırılması –Sol tarafından, örneğin– bunu değiştiremez. Satın alma, çalışma, endişe, stres, depresyon tabiatında vardır ve sürekli derinleşen bir spirali sergiler. Hakiki toprak yaşamının tüketimi, uygarlığın gidişidir. Bir zamanlar insanlar, bir kez tarihsel gelişmenin, bizi, tüketim döngüsünün anlamsızlığından kurtarmış olduğunu hissederdi. Artık değil. Tüketmek silip süpürmektir, her zaman boşu boşuna açlık çekmektir ve onunla ilgili kurtarıcı bir şey yoktur.

Fakat hepsinin totaliteyle bütünleştiği yerde, totalitenin korkusu ve değişik bir çeşit açlık da vardır—ruhsal derinlik ve yenilenme için yanıp tutuşmak. Bütünlüğün, anlamın ve orijinalliğin kaybını yenme duygumuz yeni bir dürtüyü canlandırıyor. Siyaset çağı sona erdi, çünkü çok fazla insan, yaşam için hakim olan model içerisinde bir seçim yapmaya devam etmenin ne kadar anlamsız olduğunu biliyor. Birkaçı, halen felsefenin tam olarak, büyüsü bozulmuş bir dünyadaki durumumuzla bağdaşan kavramsal kaynaklar üzerinde ilerleyerek teklemek zorunda olduğunu iddia eder. Ama çok fazla insan bunun yeterli olmadığını bilir; bundandır ki, aslında tahammül edilemezdir.

Kurtuluş için nereye bakıyoruz? Kötü halimiz bize bir çözümü işaret ediyor. Modernitenin krizi

en temel anlamda, bedenimizde ayrılmış yaşamımız-dünyamızın varlıktaki kendi "yerini" kaybetmiş olduğu görüşünün bir başarısızlığıdır. (ORTADAKİ "-" İLE ANLAMINDA MI?). Bizler artık, kendimizi doğanın ağında ve döngüsünde görmüyoruz. Dünya ile doğrudan ilişkinin kaybolması, bir zamanlar doğal dünyayla birliğimizin evrensel anlayışını sonlandırmakta. İlgi ilkesi yerli bilgeliğinin kalbindedir: ruhun yapısında bulunan esas olarak geleneksel samimiyet (NOKTALI VİRGÜLDEN SONRASINA BAK). Bu anlayış, insan sağlığı ve anlamlılığının temeli için bir şarttır ve yer değiştirilemezdir.

Sadece bu bağlar yeniden oluşturulduğunda tinsellik geri dönebilir. İnsan çıktısı olarak tertip edilmiş din (cf. Feuerbach, Nietzsche, Freud, vs.) yedeği değildir. NEYİN YEDEĞİ DEĞİLDİR?).

Mohawk Tom Porter, bunu özlü olarak şöyle koymuştur: **"Şimdi bizim dinimiz var, oysa önceden bir yaşam biçimimiz vardı."** (2) Her ideoloji keza evvelki bir dünya ile yakınlığın bu kaybı üzerinde keşfedilmiştir, bu da doğadan ilksel yabancılaşmadır.

Novalis ve Nietzsche, felsefenin bir çeşit ev özlemi, evde her yerde olma arzusu olduğundan söz etmektedirler. Şimdi biz evde hiçbir yerdeyiz. Fakat bağlantının kaybı için matemimiz, yasımız yönümüzün tersine dönmesine bağlanana kadar sadece anlamsız bir ıstıraptır. Modernite bizi evimizden uzağa götürüyor ve herhangi bir eve dönüşün, akla uygun olduğunu inkâr eder. Halen birbirini takip eden Nihilizm, bizi geriye götürebilecek patikaların —10,000 yıllık uygarlık esnasında sistematik olarak gizlenmiş olan patikalar- örtüsünü kaldıran yeni bir ruhsal boyutun varlığına götürür.

Yolumuzu engelleyen şeyin hüküm süren kurumlara ve yanılsamalara bir son vermekte olan başarısızlığımız olduğu gittikçe netleşmektedir. Kendimize, bize ne olduğunu ve bu felaketin kökenlerinin ne olduğunu görmemiz için izin vermemiz gerekmektedir. Aynı zamanda doğru isyanın, felaketi durdurmanın, hayal etmenin ve yeni doğrultularda işe koyulmanın ––evin yolunu bulmanınimkansız olmadığının farkına varılmasıyla esinleneceğinin farkındayız.

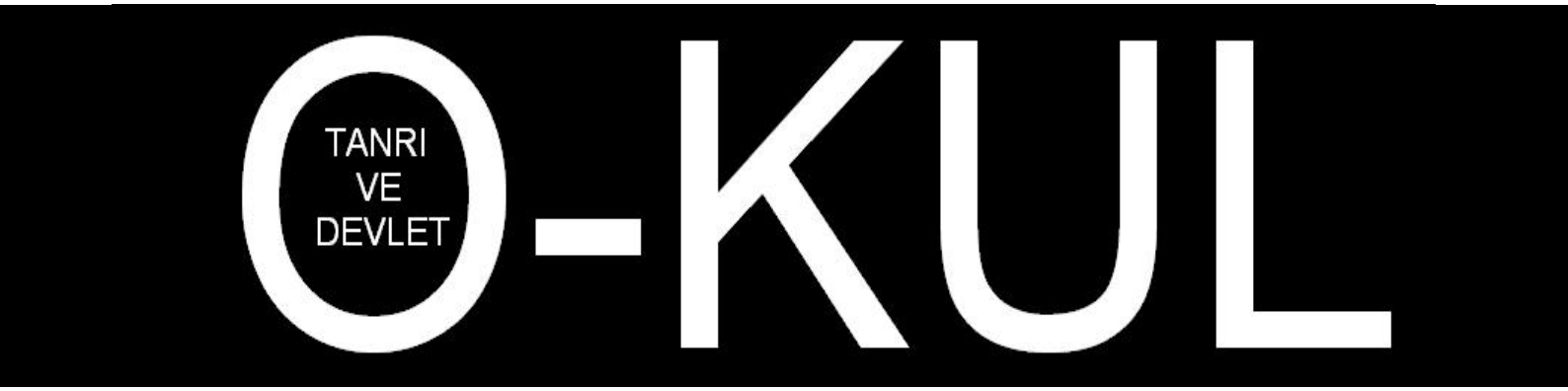
Üretimcilik ya da gelecekteki ilkel, iki önemlilik derecesidir. Birisi ruhun bastırılması yoluyla, diğeri ise ruhu dünya temelli gerçekliğinde kucaklayarak getirilir. Endüstriyel varoluş biçiminin gönüllü olarak terk edilmesi, kendinden vazgeçmek değil, bir iyileştirme dönüşüdür. Bu dünyanın bugünkü durumundan ve gidişatından dönerek, ruhen doğa içerisinde yaşamaya devam etmiş olanların gösterdikleri yollara bakın. Onların örnekleri, bizlerin çevremizde hala bizi beklemekte olana doğru yol almaya ihtiyacımız olduğunu gösterir.

(1) **Czeslaw Milosz, The Land of Ulro (New York: Farrar, Strauss, Giroux, 1985), p. 229.**

(2) **Earle H. Waugh and K. Dad Prithipaul, eds., Native Religious Traditions, "Mohawk Seminar" (Waterloo, Ontario: Canadian Corporation for Studies in Religion, 1977), p. 37.**

KÖLELİĞİN RESMİYETİ

Savaş Düzdaş

Yedi yaşına kadar yaşamımız ailemizin söylevleriyle, eğitimleriyle, yaptırımlarıyla şekillenmiştir. Yedi yaşına bastığımızda ise aile de başlayan bu otorite, bu sefer temelini okul ile atarak, resmiyete bürünüp ve kendisini sürekli devam ettiren formatlarıyla farklı biçimleriyle ve tabi yine aileden ayrılmayan özelikleriyle hayatımızın bütününe girer.

Yedinci yaşımıza kadar oynadığımız (süresiz, zilsiz) oyunlar, sürekli değiştirebildiğimiz (üniforma) olmayan kıyafetler, arkamıza bakmadan (duvarsız)istediğimiz yere kadar koşuşmalarımız, yarını (ödevleri,sınavları,işi, geleceği) düşünmeden uykuya dalmalarımız ve daha bir çok şey artık bir son bulur. Yedinci yaşımıza girip okula başlamamızla birlikte bizleri denetleyen, sınırlayan,engelleyen,cezalandır an ve en önemlisi biçimlendirecek olan resmi bir otorite, okul ile tanışmış oluruz.

İlk defa gördüğümüz etrafı duvarlarla, demir korkuluklarla, kapılarla sarılı bu yer aynı zamanda bizim ilk hapishanemiz (okulumuz) olmuştur . Otoritenin devletleştiği, resmiyet kazandığı, ve hayatımızı şekillendirdiği yerlerin temeli okuldur. Okula başladığımızda ilk defa görürüz; birbirini tanımayan bir arada duran mavi önlüklülerin ve bizden büyük üst sınf olan takım elbiseli abilerimizin ablalarımızın, eğitmenlerimizin disiplinli sıraya girmiş olduğu kalabalığı. Tek tipleşmeye başladığımız ilk önlüğü de okulun zorunlu kıldığı resmi üniformayla giymiş oluruz aynı zamanda. Erkek arkadaşlarımızın saçları subay traşlı, kadın arkadaşlarımızın ise örgülüdür.Erkekler daha baskın, kadınlar ise daha pasif diye öğrenilen toplumsal cinsiyet rolleri, meslekler, zevkler yine okullarda öğrenilir ve paylaşılınılır. Kadın ve erkek den başka cinsiyet yoktur varsa baskı altındadır yasaklıdır gizlenir. İki saç şeklide disipline olmuş derli toplu şampuan kokulu ve bite karşı korumalıdır. Evimizde itaat ettiğimiz baba ve annemizden sonra diğer yaşam alanımız olan okulda bu köle yetiştiren eğitim görevini öğretmenlerimiz üstlenir. Birde okul müdürlerimiz vardır onlardan hep daha çok korkmuşuzdur öğretmenimizi aşan bir durumda onunla karşılaşmak en büyük korkulu rüyamız olmuştur. Bir süre sonra ise hepimizin birbiriyle arkadaş olduğu öğretilir.

Fakat bu arkadaşlık ders başlayıp eğitimci girince birden düşman kesilir birbirine. Önce en sevdiğimiz arkadaşımızla, daha sonra sınıflar arası başlayıp sıralanan rekabete dayalı yaşam sistemi, eğitim yoluyla hayatımızın varoluş noktasına kadar ilerleyerek yaşam felsefemize işlenir. Temel eğitimde rekabete dayalı bencil yaşamın hayatın her alanına yerleşmesidir zaten. Ders başlamadan önce bahçede el ele tutuştuğumuz oyunlar oynadığımız o ellerimiz sınav olduğunda her birimizin kendi kağıdına yapışır. . Kağıdımızı en yakın arkadaşımıza dahi göstermemeye çalışırız. Bildiklerimizi kimseyle paylaşmayız çünkü arkadaşlarımızla her zaman yarış halindeyizdir. Bilgiyi paylaşmak yasaktır ve disiplin suçu olarak görülür aynı zamanda. Bu suçu işleme korkusu bizi, bireysel rekabetçi yaşama daha çok iter.

Keza asıl amaç da budur. Böylelikle farkında olmadığımız bir köleliğin kulluğun tohumlarını da devletin ilk resmi otoritesi okul ile atmış oluruz hayatımıza. Okulda en çok öğretmenlerimizi önemseriz ve tutkuyla itaat etmeyi öğrencilik biliriz. Onlar tarafından cezalandırılmak hoşumuza gitmeyen fakat karşı da koyamadığımız bir durum olur aynı zamanda. Öğretmen gelene kadar konuşmamız yasaktır nedenini ise hiç bir zaman bilmemişizdir. Sınıf başkanımızında tek görevi budur konuşanları tahtaya yazıp eğitimciye vermek. Yine okulda başlarız sahip olmak zorunda olduklarımızın üzerine isim yazmaya, benim demeye , sahiplenmeye ve paylaşmamaya.

Her gün okula girdiğimizde hizaya girip rahat - hazır ol diye bağırmalarımız, ayağımızı yere vuruşlarımız, bizleri kul - köle haline getiren, yedi yaşında kalem, yirmi yaşında silah, veren insan öldürme ve şehitce ölme (askerlik) eğitiminde bir kez daha kendisini yineleyerek disipline edecektir. Okullarda öğrenip her sabah gururla okuduğumuz günaydın çocuklar ile başlayan ''ne mutlu türküm diyene'' ile biten faşist andlar ve istiklal marşı ile devamlılığını sağlayan ulusal marşlar, daha sonra derslerle, basın medya tv vb. yollarla belleğimize yerleştirlen faşist ideoliji vücudun hareket eden kısmıyla da eli silahlı militarist bir toplumun üyesine dönüştürür bizleri. Faşist ideoloji tek başına bırakılmaz tabiki. Yanına bir de din eğitimi eklenir. İnsan inançsız yaşayamayaz ile başlayan cehennem korkusu ile son bulan ''insanın temel görevinin isyan etmemek otoriteye boyun eğmek ve sorgulamamak ''olduğu vaazları camilerde, evlerde ve tv ekranlarında sürekli günceller kendisini. Hepimiz türküz, hepimiz müslümanız ulus devletci faşist ideoloji ve bayrağımız vatanımız demokrasi ve kemalizm bütün bunlar bizim namusumuz olarak öğretilir.Kendi hakkımızı hiçbir zaman arayamayız sürekli itaat ederiz fakat vatanımıza yani namusumuza dil uzatının dilini kesecek kadar da militarist vatansever oluruz. Vatanı sorgulayan vatan haini olur devlet ve millet tarafından cezalandırlır, tanrıyı sorgulayan kafir olur tanrı devlet ve millet tarafından cezalandırılır. İtaat etmek şükretmek boynumuzun borcu diye öğretilir. Tanrı ve devletin resmiyete döküldüğü otoritenin bedenimize ve düşüncelerimize işlendiği hapsedildiğimiz yerlerdir okullar. Ailemizle başlayıp okul ile işlenen, tanrı ve devlet otoritesi ile kontrol altında tutulan hayatlarımız, kapitalizmin insana hayvana yeryüzüne saldıran işleyişiyle tüketim alışkanlıklarıyla devam eder.

Okul hayatımız boyunca herşeyi öğrenmeye çalışırız bu derin bilgilerin değeri eve geldiğimizde daha da önemsenir.Okulu bitirip eve her gelişimizde hepimizin ailesinden duyduğu şeyler; kimseye karışma, arkadaşlarını iyi seç ,paranı dikkatli harca, oku büyük adam ol, doktor ol, avukat ol, kendine de bize de faydan olsun diye sıralanır gider. Biz daha karar vermeden ailelerimiz bizim yerimize hedefler koymuştur. Bu hedefler gelecek planları yapılan her sınavla ölçülendirilir kimilerimiz hedefi tutturmuş kimilerimiz ise hala hedeflerle boğuşmaktadır diye de sıralanır gider.

Özgürlük Agnostik (Bilinemezci) Olunca

Nedir özgürlük denilen,
yerlere göklere sığdırılamayan şey?
Bir yanılsama mı?
Bir ütopya mı?
Yoksa bir ...olmayan mı?
Belki de yaşamsal bir tepkidir, kim bilir?

Kavramın bu denli muğlaklığının ve bilinemezciliğinin ötesine geçince, ''özgürleşme / özgürleştirme'' mantığını özgürlük idealinin neresine ne tarafına evirebiliriz?

Günümüzde herkes özgür kalmak ya da ''özgürleşmek'' isteği içinde gibi görünmektedir. Özgürlük mefhumu -çok sık kullanılmasından ve bilinçli olarak- anlamını, altında yatan o derinliği yitirmiş gibi görünmekte. Kapitalizmle birlikte her türlü özgürlük nosyonu 'tüketim özgürlüğüne' indirgenmiştir. Modern birey artık tükettiği oranda ve tükettiği sürece özgür ve mutludur. ***'Her durumda özgürleşmek için önce köle olmak gerekir' [Jean Baudrillard].*** Eğer öyleyse kapitalizm içinde hepimiz 'efendisiz köleler' olarak yerimizi almış bulunmaktayız ve bundan da pek rahatsız değilmiş gibi yaşıyoruz. Artık her şey farklı önce zora dayalı kölelik kaktı ortadan, ardından da özgürlük arzusu... Peki 'efendisiz kölelik' nedir? Kendi efendisini yutup, onu içselleştiren ve sonunda kendi efendisi olan demek. Ne var ki onu (efendiyi) yok etmedik, sadece içselleştirip devraldık...This Revolution! Efendiyi yuttuktan sonra da köle kaldık/kendimizin kölesi!

Çünkü bu ilişkide asıl olan özgürlük değil, öznenin 'özgürleştirilmesi'' idi. Özgürlük özgürleşme tarafından anlamını kaybetti. Bu paradoksun içinden çıkılamayacağı da kafalara yeni yeni dank etmekte. Bu bağlamda hepimiz olabildiğince özgürlükten kaçmaya çalışıyoruz. Başkalarının senaryolarına boyun eğmeyi kendi yaşamsal arzu ve irademize tercih etiğimiz için de sefiliz. Birer artçı olmaktan öteye geçemiyoruz!

Eğer ***sessiz yığınlar / yitik kitleler*** temsil haklarını parlamenterlere devrediyorsa bu içten içe özgürleşme isteğindendir. Özgürleşmenin kuralları vardır, bir oyunun kuralları gibi -yoksa yasaları değil- bu gönüllü köleliğin mükemmel bir şeklidir. Bir oyunda herkes hem özgür hem de köledir, arzu ettiğinden daha özgür fark ettiğinden daha köle.

Hepimiz kapitalizmin içinde zevkten dört köşe bir vaziyette yaşamaktayız, oysa yalnızca kapitalizm orgazm olabilmekte. Özgürlük hissi sistemle kol kola giden bir simülakrdır. 'Modern' toplumun hapishaneleri suçu azaltıp 'suçluyu' cezalandırmak için değil sıradan gündelik hayatın bir hapishane olduğu gerçeğini simüle etmek için inşa edilmektedir, tıpkı alış-veriş merkezlerinin, yüksek binaların...bizi özgürmüşüz hissine kaptırması gibi.

'Özgürlük isteği sistemden daha hızlı bir şekilde aynı yönde gitme arzusundan başka bir şey değil(dir)'[Jean Baudrillard]se özgürlükten kaçmalı mıyız? Ya da özgürlüğe giden yolu 'kendilik'den mi geçirmeliyiz?

Max Stirner'de görmezden gelinmek istenen ve üzeri örtülmek istenen husus budur: Özgürlük ve Kendilik ayrımı. Stirner sınırlandırmaların olmadığı anlamda özgürlüğü savunur, fakat bunu özgürlük ideali etrafında değil kendilik düşüncesi etrafında şekillendirir. Stirner'e göre özgürlük sadece kendine yük olan her şeyden hafiflemeyi kendinden kurtulmayı öğretir; sana kendinin kim olduğunu öğretmez. Kurtul! Kurtul! Bu onun çığlığıdır ve kendini inkar et ve kendinden kurtul der. Fakat kendilik seni kendine geri çağırır ve kendine gel' der. Özgürlüğün desteği ile birçok şeyden kurtulursun fakat yeni şeyler seni rahatsız eder, yani kötü olandan kurtulursun ancak kötü kalır***[Max Stirner -The Ego (Alıntılayan: M.Hanifi Macit: Max Stirner)].***

Her hangi bir talep gibi özgürlük talebi de bir sınırlandırma talebidir. Bunun için asıl olan özgürlük veya talebi değil kendilik arzusudur. Zira insan özgür doğmuştur, özgürdür fakat kendi değildir. Binlerce yıllık medeniyet onun ne olduğunu belirsizleştirdiği gibi özgür olduğu yanılgısına da düşürmüştür. Eğer sıçrama noktamıza özgürlük fikrini koyacaksak onun taleplerini tüketmekle işe başlamalıyız. Özgür olamak isteyen kimdir? Sen, ben, biz...O zaman neyden özgür? Biz, ben ve sen olmayan her şeyden. O halde asıl ulaşılması gereken 'benin kendiliğidir'. Ben hariç her şeyden özgür olduğumda ortada ne kalır sadece ben/kendi'im. Çünkü özgürlük ben'in kendine bir şey ifade etmez; çünkü özgür insan sadece özgürleşmiş bir inşadır.

Stirner'e göre, eğer özgürlük ben'in/ego'nun sevgisi için çabalamaksa neden ben'in/ego'nun kendisi başlangıç, orta ve bitiş için seçilmiyor? Kendimi özgür yapan ben değil miyim? İlk asıl olan ben değil miyim? Ancak insan zincirlerinin içinde yatıyor ve özgürlük geleceğe duyulan bir umuttan başka bir şey değil.

Kendilik gerçekliktir. Kendilik kişinin en baskıcı koşullarda bile özgür olacağı anlamına gelir. Çünkü kendilik bireyden başlayan bir özgürlük bilinci anlamına gelir.[Saul Newman] Özgürlük de kimlik edinmek gibi yapacak daha iyi şeyleri olmayanların hayalini kurdukları kendi olma isteğinden başka bir şey değil gibi zaten.
Özgürlük, daha doğrusu özgürleşme bir başka otorite tarafından verilecek bir şeye indirgenmiştir. Her hangi bir bireyi 'özgürleştirebiliriz' (en azından o yanılgıya düşer) ancak bir bireyi kendi yapmak çabası imkansızdır. Çünkü her etkilenimde biraz daha kendinden uzaklaşacaktır. Gerçekten kendiliğinin farkına varmış birey dışsal bağımlılıktan kurtulmuştur ya da bunu minimize etmiştir ve kendini yeniden inşa edebilmiştir. Özgürlük yanılsaması ise dışsal bir belirlenim -kültür, aile, ahlak...- mekanizmalarına bağlı kalmıştır ne yazık ki.

Ve/fakat insan hayatı boyunca değişkenliklerin ve taleplerin altında her zaman 'kendi olarak da kalamaz' bu insan hayatının boşlukta sürüp gittiğini söylemenin farklı bir tarzıdır.

Özgürlüğün ve kendiliğin ötesinden ne var? Sonun ötesinde ne var ki?

Tam anlamı ile ne özgürlük var artık ne de kendilik, sadece tatmin olmuş bireyler-elbette sanal tatminkarlık: Marks'tan, Srirner'den, Dada ve Durumculardan bu yana her şey bir tersine çevirme ilkesinin boyunduruğu altında sürüp gitmekte. Bütün değişimler aksi yönde oldu, Öteki'den Aynı'ya Özgürlük ve Kendilik'den sanal tatminkarlığa...

Artık varlığının hegemonyasını sürdüren tek şey fraktal bireyler ve metastaz sanal tatminkarlıklar ya da kapitalizmin 'özgürlük' bombardımanı!

Özgürlük ideali ve nihai olarak kendilik düşüncesinin kapitalizm içinde kendi simülakrlarını yaydığı aşikardır. Özgürlük ve kendilikten öteye -mış gibi yapan yığınlar bunun böyle olduğunun en iyi göstergeleridir. Bu son kertede iktidarı, kapitalizmi ve kurumlarını yıkmadan bu kavramların ne bir anlamı ne de bir 'gerçekliği' vardır. Öyleyse kendimizi kapitalist sistem denilen bok çukurunun içinde özgür -müş gibi hissetmek ya da komün adı altında yaşam alanları oluşturmak özgürlükten ziyade 'emeklilik hayalidir'. Çünkü iktidarın dışında bir sıçrama notası(isyan/yıkım) yok. Bu durumda başınızı alıp gidebilirsiniz fakat **Theodore Kaczynski** gibi bir gün 'yaşam alanınıza' giren iş makinelerini görünce şaşırmamak kaydıyla!

Meksika: Bir bioteknolog cinayeti sonrası, son teknoloji karşıtı saldırılarının bir analizi

Gerçeğin üstünü örtmek için kurulmuş kısa devreler, hırsızlıklar ve kazalar...

Çeviri: Sema Demir

Morelos, Cuernavaca şehrindeki UNAM (Ulusal Nanoteknoloji Araştırma Merkezi) Bioteknoloji Enstitüsünde çalışan bioteknolog Ernosto Mendez Salinas, 8 Kasım'da kafasına sıkılan bir kurşunla suikasta uğradı.

Cinayet, araştırmacının ölümü nedeniyle yasta olduğunu beyan eden Araştırmalar Daire Başkanı'nın öfkesini ateşledi.

Sonraki gün (9 Kasım), Morelos devleti Başsavcısı (PGJ) Salı günü gece yarısı suikasta uğrayan, UNAM'da tanınmış ve ödüller almış, ölümü henüz teyit edilmemiş araştırmacıyı tespit etti.

Ön araştırmalara göre, Mendez Salinas, salı gecesi başından vurup aracın çarpmasına neden olan kişilerce baskına uğradığı sırada, Av. Teopanzolco'da(Cuernavaca'daki en yoğun yerlerden biri) arabasıyla geziyordu.

Kimya, eczacılık, biyoloji alanlarında dereceleriyle Ulusal Araştırmacılar Sistemi'ne üye olan 51 yaşındaki Mendez, ayrıca 1993'den beri bioteknoloji alanında çalışan bir doktordur ve 1995'de Saint Louis(Missouri, United States)'deki Washington Üniversitesi'nde çalışmalar yapmıştır; o bioteknoloji dendiğinde ülkede akla gelen en önemli araştırmacılardan biriydi.

Morelos devleti yetkililerine göre, öngörülen iki araştırma şöyledir; başarısız bir araba çalma girişimi yada bilim adamını yaralamak isteyen bilinmeyen kişilerce yapılan bir eylem.

Burada bazı önemli bilgilere dikkat çekilmelidir: araştırmanın ikinci kısmı eylemi bilinmeyen bazı kişilerin gerçekleştirmiş olduğu tehdidini öne sürüyor, fakat 'bilinmeyen kişiler' ile ne denmek isteniyor? Belki de, önceleri bazı bilim adamlarına zarar verirken, hatta onları öldürürken bile ellerinin titremeyeceğini beyan eden anti-endüstriyel tarzdaki bazı gruplardan bahsediyorlar(?)

Monterrey Tec'in bombalandığı zaman araştırmanın ilk izlenimlerinin bazı huysuz öğrencilere yada teknolojik gelişime karşı olan bazı katı gruplara yönelik olduğunu unutmayalım. Sonunda ise, ikinci seçeneğin doğru olduğu ortaya çıktı.

Bioteknoloğun suikastı tam olarak 8 Kasım'da yapıldı, ayrıca unutmayın ki 8 Ağustos'ta da Meksika, Tec'te akademisyenlere karşı iki teknoloğun yaralandığı bir saldırı düzenlendi.

Öyle ki, tam tamına 3 ay sonra, bir bioteknolog başına sıkılan tek bir kurşunla suikasta uğradı ve dahası olay yerinde Dr. Mendez'in başını delmek için kullanılan 38 kalibre silahın mermi kovanı da bulunamadı. Bu da şunu gösteriyor ki, kimliği bilinmeyen kişiler bunu geride bir iz bırakmamak için yaptılar.

21 Eylül'de Yabana Doğru Bireyselcilik Yönelimi (IIW) bu tarz olayları gerçekleştirmeye devam edeceklerini fakat, beyan etmeyeceklerini de ifade ettikleri son umumi bildirilerini yayınladılar (bu bildiride, çeşitli konularda geniş analizler vermelerinin yanı sıra, INIFAP'ın yöneticisi Pedro Bajcich'e patlayıcı bir paket ve FES-C'nin nanotek profesörü Flora Ganem'e de bir kundak paketi gönderdiklerini de kabul ediyorlar). Bu olaydan sonra 3 Ekim'de, Meksika, Guerrero Kolonisi'ndeki Multipack kurye şirketinde, aralarından üçünün çeşitli yaralar aldığı çalışanların dokunmasıyla bir bomba paketinin patladığı bildirildi. Henüz varsayımlar doğrulanmamış olsa da, basın iki paketten iki patlamanın meydana geldiğini belirtti. Birkaç gün sonra, davacı Miguel Angel Mancera, Meksika'nun özel uzmanlarının paketin kime gönderildiği hakkında bilgi topladıklarını bir radyo röportajı aracılığıyla doğruladı, fakat bilgi henüz gün yüzüne çıkmış değil.

Bu olaydan sonra, 18 Ekim'de, anonim bir telefon Tamaulpias'daki 'Madero Tec' e bir bomba yerleştirildiği uyarısını yaptı. Tamamen yanlış bir ihbar olmuş olsa da, Tamaulpias Üniversitesi'ndeki bomba tehditlerine bu da eklendi, diğerleri ise; Tamaulpias Autonomous Üniversitesi (UAT), Puebla'daki Monterrey Tec kampusü, Hidalga, Zempoala şehrindeki yüzlerce öğrencisinin tahliye edildiği Pachuca Polytechnic Üniversitesidir(ki burada nanoteknoloji araştırmacıları vardır). UPVM(Tultitlan'da), Monterrey Tec(Atizapan'da) ve Fes(Cuautitlan'da) 'daki üniversitelerdeki tehditlere karşı güvenlik önlemleri artırıldı. Tüm bunlar Meksika devletindeydi, ayrıca daha sonra ITS'nin beyanıyla birlikte bu yıl INIFAP(Meksiko Şehri)'a karşı tehditler de vardı.

8 Kasım'da bir bioteknoloğa , teknolojik gelişmelere karşı olan bazı grupların ateş açmış olma olasılığı Morelos devlet yetkililerince ve tabi ki federal yetkililerce takip edilen soruşturmalardan biridir.

Yine UNAM Bioteknoloji Enstitü'de araştırmacı olan Yadira Davila Martinez'in kaçırılması (5 Ağustos 2011) ve 9 Ağustos günü ölü bulunmasından sonra bazıları araştırmacının suikastından sorumlu olarak ITS'yi gösterdi, çünkü aynı gün Meksiko devleti'ndeki sorumluluk hakkı ilan edilecekti, yine de her şey çevrede yaşayan ve kaçırma için verilen parayı kabul etmemesi üzerine bilim adamının hayatına son veren tanınmış cani ve suçluları işaret ediyor.

Bioteknolog Mendez Salinas'ın suikast olayı, Yadira Davila'ya olanlardan tamamen farklıdır. Tek bir kurşun sıkarak iz bırakmamaya özen gösterdiler.

Sözde araba hırsızlığı ile bunu örtmeye çabaladılar. Hükümete göre, CCF-Meksiko ve CI-MSA' nın kısa devre olarak beyan ettiği tüm acımasız kundaklamalar ve İçişleri Sekreteri'nin ve başkana yakın diğer kişilerin yeni ölümleri birer kazadır; fakat şuandan itibaren Meksiko'da hiç kimse hiç bir şeye inanmıyor.

Tehdit edilen üniversiteler, bilim adamına düzenlenen suikast ve 'teknoloji hastaları' dedikleri akademisyenler, bilim adamları, araştırmacılara karşı savaşın devam edeceğini daha önce de belirtmiş olan teknoloji karşıtı bir grup, işte Meksiko'da tüm olup bitenler bunlar.

MİNİMUM GÜVENLİK by Stephanie McMillan

